

6 A CSÁSZÁR MENYASSZONYA 6



Sissi_{1.}

fine selection

G A B Y S C H U S T E R

G A B Y S C H U S T E R

Sissi_{1.}

☞ A CSÁSZÁR MENYASSZONYA ☞

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A szerencse gyermeke

ALKONYODOTT. A kora délután kezdődött havazás lassanként fehér ünneplőruhába öltöztette München városát. A rakoncátlan táncot járó hópihéek megtelepedtek a háztetőkön és az ablakpárkányokon. Odalent, a néptelen utcák félhomályában csak nagy ritkán bukkant fel egy-egy lovas kocsi. A kerekek zörgése meghitt surrogássá tompult a frissen hullott hóban. Úgy tűnt, minden a karácsonyra készülődik.

A Ludwigstrassén épült új palota réztetejét is csillogó hókristályok borították. A nagy ház ablakaiból aranyló fénysugarak szűrődtek ki a behavazott utcára.

A pompás épület Miksa József bajor herceg, Lajos király unokaöccsének palotája volt. Miksa herceg Lujzát, a wittelsbachi uralkodó hűgát vette feleségül, és így kettős rokoni kapcsolat fűzte a bajor királyi házhoz.

Nos, ami azt illeti, az ifjak néhány évvel azelőtt nem kimondottan erről a házasságról álmodoztak, de az ő köreikben soha nem számított, hogy két ember szereti-e egymást. A szép és fiatal Lujza, akit mindenki csak Ludovikának hívott, kénytelen volt hozzámenni unokabátyjához, mert apja politikai okokból így akarta. Mivel a bajor királynak első és második házasságából született összesen kilenc

lányát kellett férjhez adnia, természetes, hogy nem juthatott mind-egyiknek királyi trón vagy fejedelmi rang.

1837-et írtak. Az esküvő óta immár kilenc év telt el, és ezen az estén a hercegné harmadik gyermekével vajúdott. A bajor udvar előkelőségei az ifjú apával együtt feszülten várták, hogy végre feltáruljon a fehér budoár ajtaja.

Karácsony ide vagy oda, az udvari illem megkövetelte, hogy tanúként mindannyian jelen legyenek a királyi ház legifjabb sarjának születésénél. Ám ezen az estén sokáig kellett várakozniuk. A hercegi csesemő csak röviddel tizenegy óra előtt sírt fel. Édesanyja kimerülten hanyatlott a hímzett párnákra.

– Fiú vagy lány? – kérdezte elhaló hangon.

– Kislány, királyi fenség! – jelentette ragyogó arccal a bábaasszony, majd kezébe vette a rákvörös, nyekergő kisbabát, hogy lemosdassa és felöltöztesse. – Gyönyörű, egészséges kicsi lány!

Mivel a hercegné hat évvel ezelőtt kislúznak adott életet, senkit sem ért csalódás, amiért most újra kislány született. A Visztula partjáról származó bába, aki világra segítette Ludovika mindhárom gyermekét, elragadtatásában csak nehezen talált szavakat.

– Már van egy foga, királyi fenség, alig tudom elhinni! Igazi szerencsegyerek! Ilyen áldást! És éppen karácsony estéjén!

A fiatal hercegné csak később vehette karjába a „szerencsegyermeket”, akit az udvari szertartásrend szigorú előírásainak megfelelően először a várakozó hölgyeknek és uraknak mutattak meg. A magas rangú vendégek aláírták a születési oklevelet, mely tanúsította, hogy ő királyi fensége, a bajor Lujza hercegnő, gyermeket hozott a világra, és ez a gyermek a legifjabb hercegnő a királyi családban, aki a kezestségben az Erzsébet Amália Eugénia nevet kapja.

Jó időbe telt, mire a kis Erzsébet letudta élete első nyilvános szereplését, s mit sem törődve az előkelő vendégsereggel, annak rendje és módja szerint elaludt. Lassanként kiürült a ház, és az ifjú anya végre egyedül maradt. Végtelen kimerültséget érzett, ám a zaklatott éjszaka eseményei nem hagyták aludni. Képtelen volt megzabolázni gondolatait.

Eszébe jutott Miguel, a jóképű, éjsötét szemű portugál herceg, akibe halálosan szerelmes volt, s akitől oly fájón fosztotta meg őt apja uralkodói akarata. Hol volt már az a lázadó, fiatal hercegnő, aki foggal-körömmel tiltakozott a nem kívánt házasság ellen! Ludovika máig nem tudta megérteni azokat az állítólagos államérdekeket, amelyek apját arra készítették, hogy megtiltsa a Miguellal való házasságkötést. Lajos még arra sem méltatta lányát, hogy elmagyarázza neki, milyen okok vezérelték döntésében. A hercegnők politikai tőkét jelentettek, és eszerint házásították ki őket. Ha államérdekről volt szó, a szerelmi bánat senkit sem érdekelt. Ludovikának felednie kellett Miguel, vagy legalábbis úgy tennie, mintha elfelejtette volna.

Szinte magához sem tért még a kierőszakolt szakítás fájalmából, apja máris elrendelte, hogy hozzá kell mennie unokabátyjához, Miksához. Éppen Miksához, akit pedig ki nem állhatott, és aki ráadásul nem a Wittelsbach-ház uralkodó ágához tartozott, csupán egy jelentéktelen hercegecske volt, szokványos körülmények között nevelkedett, sőt polgári származású gyerekekkel együtt járt iskolába.

Ludovika nővérei sokkal jobb partit csináltak. Elise porosz királyné lett, Mária férje Szászország uralkodója volt, a legidősebb nővér, Zsófia pedig az osztrák trónörökösöz, Ferenc Károlyhoz ment feleségül. Még az is lehet, hogy Ausztria császárnéja lesz, ha Ferdinánd meghal.

Miksának legalább annyira akarata ellen volt ez a házasság, mint unokahúgának. Szerelmes volt egy polgárlányba, akit származása miatt nem vehetett feleségül. Csak indulatos nagypjától való félelmében vezette oltár elé Ludovikát. Szívből gyűlölte a nehézségeket, így aztán, ha ez a házasság volt az ára annak, hogy elkerülje őket, akkor fogcsikorgatva bár, de megtette, amit elvártak tőle.

Így lett Ludovika bajor hercegné. Egy olyan férfi felesége, aki sem a politikában, sem a közéletben nem játszott szerepet. Miksának tekintélyes vagyona volt, így megengedhette magának, hogy utazzon, és kénye-kedve szerint éljen. Ha úgy tetszett, néhanapján megjelent Ludovika hálószobájában, és figyelmeztette feleségét, hogy házastársi viszonyban állnak. E meglehetősen barátságosan látogatások eredményét azután kilenc hónap múltán a karjába vehette.

A kislány csendesen felsírt, s ez kizökkentette anyját szomorú gondolataiból. Ludovika gyengéden kisimította a kis Erzsébet homlokából a lágy, szőke hajtincseket, és megcsókolta a kapálózó csecsemőt. A gyermek lassanként megnyugodott, apró, csinosan ívelt szájacskája elégedetten ellazult. Bár Ludovika ki nem állhatta férjét, gyermekeit végtelen gyengédséggel szerette. Bizonyára a kicsi is megérezte ezt.

A fejedelmi ágy mellett már csak egyetlen éjszakai lámpás világított. Fénye aranyló árnyakat varázsolt a kislány bőrére. Rendkívül szép újszülött, állapította meg a hercegné nem kis anyai büszkeséggel. Sokkal törékenyebb, mint a legidősebb, Lajos volt, és bájosabb, mint a közben háromévéssé cseperedett Karolina Teréz Helén, akit az egyszerűség kedvéért mindenki csak Nenének szólított. Vajon a kicsi is olyan kiegyensúlyozott és nyugodt lesz majd, mint Néné? A terhesség alatt nem okozott anyjának semmilyen nehézséget.

– Számodra vajon mit tartogat az élet, drága kincsem? – sóhajtotta Ludovika gondolataiba mélyedve. – Bárcsak boldog lehetnél! De ki tudhatja ezt előre...

A kis Erzsébet finom vonásait a karácsony első napjára virradó hajnal e csendes óráján olyan légies, szinte tündéri szépség fénye övezte, hogy édesanyját önkéntelenül is titokzatos borzongás fogta el. Anyai szíve megsejtett valamit abból a nem mindennapi sorsból, amelyre lányát kiszemelte az élet.

Valóban szerencsegyerek lenne? Azt mondják, Napóleonnak is volt már egy foga, amikor megszületett. Sorsa felemelte a dicsőség csúcsaira, ám csak azért, hogy azután letaszíthassa a kétségbeesés mélységes szakadékába. Egy ilyen ártatlan csöppségnek hasonló dicsőséget kívánni, nos, ez Ludovika hercegné szemében szinte véteknak számított. Gyengéden magához ölelte a gyermeket. Tagjai hirtelen elnehezültek, ólomsúllyal zuhant rá a fáradtság. Észre sem vette, hogy a bábaasszony kiveszi kezéből és beteszi a bölcsőbe a kisbabát, aki közben békésen beleszenderedett élete első napjába.

Odakint végre elállt a havazás. A csillagok jegeces fénnel ragyogtak a fagyos éjszakában a bajor főváros felett. Olyan szikrázóan, mint azok a gyémántok, amelyek néhány évvel később Európa legszebb hölgyét ékesítik majd. Mert sorsa annak szánta az újszülött bajor hercegkisasszonyt. Milyen jó is, hogy ebben a pillanatban ezt senki nem sejtí még!

Egy meglepő utazás

– **S**ISSI! Te jószagos ég, hol bujkál már megint ez a gyerek?!
Nené, hol van a húgod? Nem zongoraórán kellene lennie?

A hercegné a nyakláncáról lelógó, apró aranyórára pillantott. Már tizenöt perce el kellett volna kezdődnie az órának. Bár nem kifejezetten vágyott rá, hogy lánya hamis klimpírozását hallgassa, de azért az mégsem járja, hogy Sissi minden adandó alkalommal megszökjön a zongoralecke elől.

– A bárónő már keresi, mama! – Helén, Sissi tizenhárom éves nővére most is pontosan tudta, mikor kell megszólalnia. Hangjában ugyanaz az energikus szín bujkált, amelyet anyjuk akkor használt, amikor a közben hattagúra növekedett gyermeksereget próbálta korábban tartani. Ő bezzeg a világeért sem vétene az udvari előírások ellen. Ezt fejezte ki testtartása s a mód, ahogy térdét illet tudóan meghajtotta anyja előtt.

– Bízunk benne, hogy meg is találja – sóhajtott Ludovika, aki ismerte Sissit, és tudta, hogy képes bármikor kámforrá válni.

– Majd én segítek neki, mama! – ajánlkozott Nené, s már szaladt is, még mielőtt a hercegné megállíthatta volna.

Nené úgy gondolta, hogy testvéreinek minden pillanatban érezniük kell, ki a legidősebb. Túlbugzó anyáskodásában sokkal szigorúbb

volt a hercegnénél, aki sok mindent ráhagyott szeretett csemetéire, hogy azután alkalmyszerűen előtörő, enyhe büntudattal átítatott kísérleteiben mégiscsak fegyelemre, udvari illemre és úri modorra tanítsa őket. Ebbéli fáradozásaiban néhány hete egy nevelőnő volt segítségére.

Luise Wulffen bárónő, aki ezt a fontos posztot ellátta, időközben sietős léptekkel szelte át a ludwigstrassei palota hatalmas termeit, már amennyire merev tartása és súlyos szoknyája engedte. Amióta ő királyi fensége, a herceg számtalan útjainak egyikéről legutóbb hazatért, újításaival és merész elképzeléseivel alaposan feje tetejére állította az egész udvartartást.

Szokatlan ötleteivel végképp belopta magát Sissi szívébe. A kislány istenként imádta édesapját. Amikor az világ körüli útjairól mesélt, Sissi pissenés nélkül ült a lábánál, és egyetlen pillanatra sem vette le róla a szemét. Ha apja citerázott és énekelt, a kislány egészen megfedkezett az őt körülvevő világról. Ám legjobban azt szerette, amikor a herceg legújabb mutatványaival szórakoztatta őt a lovaglópályán.

Amióta megvolt a lovaglódudvar, Sissi elviselhetőbbnek találta a városban töltött teleket. Ám alig várta azt a pillanatot, amikor a család végre bepakolta a ládákat és bőröndöket, és a Starnbergi-tó partján fekvő nyári rezidenciába költözött.

A bárónő céltudatosan az istálló irányába vette lépteit, és csöppet sem lepődött meg azon, hogy apát és lányát egy jól megtermett, hollófekete mén társaságában találja. A nevelőnő megadta a ház urának a rangját megillető tiszteletet, ezért igyekezett nagy szigorában orrát nem túlságosan feltűnően elfintorítani.

– Legalább fél órája mindenki téged keres, Sissi! A zeneszobában lenne a helyed, és a darabjaidat kellene gyakorolnod! – fedtte meg a kislányt.

– Már megint zongoraóra, papa! Igazán oda kell mennem? – sóhajtott fel a tizenegy éves, törékeny alkatú, hosszú, göndör, világoszőke hajú kislány. Fejét hátrahajtotta, s könnyörögve nézett apjára.

– Fogadj szépen szót, Sissi! Szaladj, és ne várasd tovább a bárónőt!

Miksa herceg, akire mindent rá lehetett fogni, kivéve, hogy a gyereknevelés dolgában szigorú lett volna, ragaszkodott hozzá, hogy kedvenc kislánya hangszeres zenét tanuljon. Még mindig hitt benne, hogy Sissi szerénynek mondható előmenetele a zongorázás terén inkább a túl kevés gyakorlással indokolható, mintsem a muzikalitás hiányával. Mélyen átérezte, mit jelenthet a kislánynak ilyen hosszú ideig egy helyben ülni.

Sissi persze nem annyira a kényszerű mozdulatlanságot utálta, mint inkább magát a hangszeret. Egyszerűen nem szerette azokat a zongorából áradó zörejeket, amelyekkel vékony, hosszú ujjainak érintése nyomán az ormóttan hangszer betöltötte a szobát. Mennyivel másképp hangzott, amikor a papa citerázott! Egyszer majd ráveszi, hogy kímélje meg őt ettől a gyötrődéstől. Kár az elvesztegetett időért!

A herceg azonban ma kérlelhetetlen volt. Már a következő boksnál állt, és az istállómasterrel beszélgetett. Ráadásul a bárónő szája szegletében megjelent az a jól ismert, szigorú vonás, mely egyértelműen a kislány tudtára adta, hogy ezúttal tanácsos engedelmeskednie.

Máskülönben Sissi egész jó viszonyban volt a nevelőnőjével, aki még arra is ügyelt, hogy határt szabjon a kislány Néné nevelői hajlamaiból fakadó, szüntelen gyötretésének. Azt azonban érthetetlen módon nem tűrte, hogy Sissi házi öltözetben látogassa az istállókat.

– Hogy néz az ki, hogy egy hercegekisasszony lovászegénynek öltözve naphosszat a lovak mellett ácsorog? – pörölt vele a bárónő csendes, de határozott hangon. – Hányszor figyelmeztesselek még erre?

– De én szeretek ott lenni – felelt Sissi a tőle megszokott, bájosan makacs hangnemben. – És a papa is ott van!

– Csakhogy a papa férfi! – válaszolta a bárónő, mintha önmagában ez a tény elegendő lenne, hogy mindenfajta illetlen hóbortot kiűzzön a kislány fejéből.

Sissi grimaszt vágott. Ellenkezésben nem akadt jobb nála. Mindenről megvolt a maga meglehetősen sajátos véleménye. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha ezúttal is feleselni készülne, de aztán jobb belátásra tért. A bárónőnek szilárd és megfellebbezhetetlen elképzelése volt arról, hogy a világ dolgai közül mi illik, és mi nem. Semmi értelme sem lett volna szembeszállni vele.

Csakúgy, mint az ablaküvegen lefelé igyekvő, márciusi esőcseppekkel. Az egész láthatár szürke lepelbe borult, a nap sugarai nem tudtak áttörni rajta.

Mikor lesz már végre tavasz, hogy a család Possenhofenbe költözhessen, és itt hagyhassa ezt a lehangoló várost? Sissi vágyakozva gondolt hosszú sétáira, az erdőkre, a hegyekre. Az angolkert nyomába sem ért az ottani, rózságyásokkal tarkított régi parknak. Az unalmas kocsikázások korántsem kárpótolták azért a részegítően boldog érzésért, amelyben akkor volt része, amikor mezítláb szaladgálhatott a réten.

Apja megéri ezeket a vágyakat, de a bárónő? Ő csupán édesanyja szócsöve, szüntelenül származására figyelmezteti, és mindent megtilt neki, ami egy kis örömet szerezhetne. Egy hercegnő még az unatkozást sem művelheti kénye-kedve szerint, abban is meg kell őriznie a finom modort és az előkelőséget!

– Ne rohanj annyira, Sissi! – hangzott el a következő pillanatban, mintegy az előbbieket alátámasztásaképpen, a soron következő figyelmeztetés. – Egy hölgy járás közben mindig ügyel arra, hogy a

szoknyája elfedje a bokáját. Az ember nem száguldozik libegő szoknyaszegéllyel a palota folyosóján!

Sissi megadóan mérsékelte azt a határozott tempót, amelyhez hozzászokott, hogy apjával lépést tarthasson. A herceg számára fontosabb a természetes járás, mint a jó modor, és egy-egy elővillanó boka sem billenti ki lelki egyensúlyából. Bezzeg a bárónő enyhén szólva zavarba jönne, ha megpillantaná Miksát rövid bőrnadrágjában, kuncogott Sissi, miközben elképzelte, ahogy nevelőnője a látvány hatására szörnyülködve összecsapja a tenyerét, és elpirul.

– Így már egészen más – bólított elégedetten a bárónő. Valójában az első pillanatban szívébe zárta ezt a törékeny és érzékeny kislányt. Szerette nézni, ahogy álmodozik, vagy állatokkal játszik, és gyakran elgondolkozott azon, vajon miért épp erre a különleges képességekkel és sokirányú tehetséggel megáldott gyermekre fordítanak szülei oly kevés figyelmet.

Sissi visszahúzódo és melegszívű kislány volt, ám amint sikerült valaminek felkeltenie érdeklődését, mindenkit elkápráztatott éles és gyors eszével, huncut csínytevéseivel. Különcnek számított testvérei között, igazi furfangos kis manó volt, aki semmit nem szeretett jobban személyes szabadságánál.

Bárminemű kényszer vagy fegyelmezés nyílt lázadást váltott ki belőle. Rendszeres tanórák, öltözködési előírások, viselkedési szabályok, mindez csak arra volt jó Sissi szemében, hogy kijátssza és a lehető legmesszebről elkerülje őket. Vajon mennyi időbe telik még, mire megéri végre, hogy az ő származásával az ember nem nőhet fel vadócként? A bárónő visszafojtott egy sóhajt, és nagyobb türelemre intette magát. Tudta, Sissinél csak szeretettel és türelemmel juthat valamire.

Sissi eközben épp azon törte a fejét, vajon mennyi ideje van még addig, amíg a bárónőnek végképp elfogy a türelme. Huncutul rámosolygott nevelőnőjére, és titokban megfogadta, hogy a következő óra elől ismét megszökik. Possenhofenben könnyebben megvalósíthatta volna ezt a tervét, de itt, Münchenben szigorú rend uralkodott. Mégiscsak olyan család vette körül, amely az uralkodóházzal állt szoros rokoni kapcsolatban.

A zeneszobában kopogott az eső az ablaküvegeken, és bár mindegyik befűtötték a kályhákba, a kis hercegnő fázott. A bárónő, aki elégedetten állapította meg, hogy Sissi, szoknyáját elrendezve, végre a zongoraszéken ül, nem tudta nem észrevenni, hogy védenca az előző alkalom óta semmilyen zenei előmenetelről nem tesz tanúságot. A nevelőnő már az első hangok hallatán fájdalmasan összerándult.

– Jobban figyelj oda, gyermek! A kottát nézd, és ne az ablakon bámulj kifelé! – figyelmeztette könyörtelenül. – Hol járnak a gondolataid? Miért kell folyton álmodoznod?

A bárónő néhanapján úgy érezte, hogy a hercegi pár nem éppen problémamentes gyermekhada teljesíthetetlen feladatot ró rá. E gyerekek mindegyike, a legidősebb Lajostól egészen a kis Matildig, akit mindenki csak Verébnek hívott, önfejjé és bonyolult személyiséggé. Nevetésből szinte átmenet nélkül sírás vesz erőt rajtuk, a viharos megnyilvánulásokat a legnagyobb zárkózottság és a tomboló dac időszakai követik. Félénkké válnak, amikor a legjobb oldalukról akarják bemutatni őket, de elszabadult vadak hordájává változnak, amint ismét maguk között lehetnek.

Csak Néné felelt meg nevelőnője elképzeléseinek. Testvérei esetében azonban mindennemű kísérlete megbukott, amely arra irányult, hogy elsajátítsák az arisztokrata életvitel alapjait. Birtokában voltak

valami sajátos kisugárzásnak, ami lehetetlenné tette, hogy értelmes emberek a kelletténél tovább haragudjanak rájuk, és szükség esetén jobban összetartottak, mint a csiriz.

E nem mindennapi gyerekek között Sissi volt a tündérkisasszony. Törekeny, szinte sovány alkatával elütött a többiektől, és ekkor még távol állt attól, hogy egyszer majd olyan csinos legyen, mint Nené. Kerek arcocskáján hatalmas, aranybarna szeme uralkodott, karja és lába pedig túlon túl hosszú és esetlen volt kis, gyerekesen vékony testéhez képest.

Ennek ellenére vitathatatlanul ő maradt apja kedvence, már amennyire a herceg időt tudott szakítani a gyermekeivel való törődésre. Az utazgatás, a barátok és nem utolsósorban a szeretői fontosabbak voltak neki. Amikor mégis otthon tartózkodott, akkor mindenhová magával vitte Sissit, olyan helyekre is, amelyek sokak véleménye szerint nem kifejezetten illettek egy hercegnőhöz. A bárónőnek például tudomására jutott, hogy Sissi hegyet mászik, és a tóban úszkál. Márpedig az ilyesfajta időtöltés valóban nem tartozik egy ifjú arisztokrata lány nevelési tervébe.

Az ő feladata lenne, hogy ezeknek a nyári szórakozásoknak gátat szabjon. Az udvari etikettet nem arra találták ki, hogy az ember lépten-nyomon vétsen szabályai ellen, s az azért mégsem járja, hogy a herceg Sissit épp az ellenkezőjében erősíti meg.

A bárónőnek semmilyen ellenvetése nem lenne, ha Miksa herceg a lehető leggyorsabban az ókori görögök nyomába eredne, vagy valami más, lehetőleg igen távoli úti célt tűzne ki maga elé. Ám ez sajnos vélhetően csak akkor következhet be, ha a hercegné megint gyereket vár majd, és a herceg lelkiismerete megnyugodhat, hogy képességeihez mérten ismét eleget tett házastársi kötelezettségének.

A nevelőnő tisztában volt vele, hogy védencei szüleinek házasságából teljes mértékben hiányzik a szeretet, s ettől Ludovika jobban szenved, mint a férje. A vonzó hercegkisasszonyból sok gyermek tisztos anyja lett. Bármennyire igyekezett is elégedetlenségét palástolni, számtalan migrénes rohama és egyéb apróbb panaszai önmagukért beszéltek. Míg férje terjedelmes írásokban és könyvekben számolt be világ körüli útjairól, művészekkel, irodalmárokkal és tudósokkal folytatott komoly vitákat, felesége iránt minden érdeklődését elvesztette, s lényegében megfeledkezett gyerekeiről is, de ezt Sissi ekkor még nem látta át. Ludovika időközben feladta, hogy férjét politikai állásfoglalásokra kényszerítse. Miksa sem a kormányban nem akart szerepet vállalni, sem pedig a közvélemény figyelmét nem kívánta személyére irányítani. Mélyen megvetett minden olyan feltűnést, amely nem írásaival vagy könyveivel állt összefüggésben.

A bárónő gondolataiból ismét visszatért a valóságba, mely Sissi sajtós zongorajátékától visszhangzott. Végül is nem azzal bízták meg, hogy a herceget, hanem hogy a lányait nevelje!

– Kezdd el még egyszer előlről! – parancsolt rá a kislányra ingerülten. – Figyelj oda jobban! Azt játszd, ami oda van írva, ne pedig azt, amit az ujjaid véletlenül eltalálnak!

Sissi fintorgott, amit a bárónő szerencsére nem láthatott, és végigfuttatta szép, vékony ujjait a fekete-fehér billentyűkön. Szívből szerette hallgatni, amikor apja zenélt és énekelt, de a legcsekélyebb becsvágy sem élt benne aziránt, hogy ő maga hangszeren játsszon.

Számára a madárcsicsergés, a patakcsörgedezés vagy a falevelek halk susogása jelentette a zenét. Possiban, amikor reggelente felkelt, hogy mielőtt még bárki más felébredne, leszaladjon a tóhoz,

vagy átsétáljon a parkon, akkor zenét hallgatott. Ilyenkor úgy érezte, mintha ő maga is a természet és szépség hangjai alkotta egyetlen gyönyörű szimfónia része lenne.

Hogyan is magyarázhatta volna el ezt a bárónőnek? Még Tojás, kedvenc öccse, Károly Teodor sem értette meg igazán, amikor megpróbálta megosztani vele élményeit... Megint melléütött. A bárónő fájdalmasan összerándult. Sissi leengedte a kezét, és könnyörögve nézett rá.

– Nem megy! Tényleg nem! Nagyon szeretném, de egyszerűen semmi értelme.

A sikertelen kísérlet után a nevelőnő erősen hajlott rá, hogy igazat adjon a kislánynak, így aztán a következő hónap két fontos változást hozott Sissi életében. Az utálatos zongoraórákat kitörölték tanrendjéből, és a család végre ismét átköltözött a Starnbergi-tóhoz.

Ez a négyszögletű, négy saroktornyú, tömör épület volt Sissi igazi hazája. A vidéki kastélyt, amelyet Ludwig von Klenze mérnök építtetett át a herceg számára, egy ritkás park vette körül, melynek rózsakertjei egészen a tó partjáig nyúltak. A városi rezidencia hűvös pompájának nyomát sem lehetett itt felfedezni, sokkal inkább egy nagy család hangulatos, nyári otthona volt.

Szobájából Sissi a tó felett ellátott egészen a Wetterstein-hegységig. A kislány ezúttal is elsőként rohant az ablakhoz, feltépte mindkét szárnyat, s teljes átéléssel élvezte a pompás kilátást. A látvány olyan volt, mint mindig, egyszerűen csodálatos! A nap egyetlen csilámló tükörré változtatta a tavat. A fák csúcsain trilláztak, csiviteltek a madarak.

– Milyen gyönyörű! – kiáltotta lelkesen, és legszívesebben az egész világot átölelte volna. – Azonnal meg kell nézmem, hogy születtek-e kisnyulak odalent az istállóban!

– A bárónő azt mondta, hogy először a holminkat pakoljuk ki! – figyelmeztette a kötelességtudó Nené, aki utána jött be a szobába.

– Te nyugodtan szót fogadhatsz a bárónőnek – javasolta Sissi vidáman. – Legalább akkor csak miattam kell bosszankodnia szegénynek.

– Márpedig itt maradsz!

Sissi vágott egy grimaszt, aztán az első adandó alkalmat kihasználta, hogy leszökjön a parkba és az istállókba.

Üdvözölte a lovászfúkat és a parasztokat, majd keresni kezdte a macskát. Bizonyára valahol a csűrben rejtette el a kicsinyeit. Mindezek után még két fontos feladata maradt. Feltétlenül le kellett mennie a tóhoz, és meg kellett néznie a báránykákat a réten.

A boldogságtól repesve, ragyogó szemmel, valamint mocskos szoknyaszegéllyel jelent meg családja körében valamikor késő este. Édesanyja és nevelőnője szigorú feddését egyszerűen elengedte a füle mellett.

A következő hetek többnyire önfeledt játékkal teltek, ám boldogságát nemsokára megzavarta valami.

Egyik reggel Ludovika magához rendelte a két legidősebb nővért és a kis Károly Teodort, hogy közölje velük a nagy hírt.

– Innsbruckba utazunk Zsófia nénihez.

Ludovika úgy határozott, hogy meglátogatja legidősebb nővérét, Ausztria főhercegasszonyát, aki éppen Innsbruckban tartózkodott. Azt persze nem árulta el gyerekeinek, hogy a császári család jobbnak látta, ha a zavaros bécsi politikai helyzet miatt Innsbruckban keres menedéket. A politikai ügyeket úgysem értenék még.

– Ősidők óta nem láttam már Zsófia nénémet – mondta ehelyett. – És ha már itt van Innsbruckban, szinte egy ugrásra tőlünk, igazán kár lenne elmulasztani ezt a ragyogó alkalmat.

– Utazunk? – ragyogott fel Sissi arca. – Én még soha nem utaztam sehova! Pompás, utazni fogunk! Akárcsak a papa! Messze van innen Innsbruck?

A kislány nem látta, hogy édesanyja az ajkába harap. A herceg utazásai nem tartoztak kedvenc beszédtemái közé. Magára erőltetett egy mosolyt, amelybe azért vegyült némi intés is.

– Elég messze, Sissi, de aztán illően viselkedjete! Nem szeretném, ha a nővérem azt gondolná, hogy nevetlen vadócok bandáját hoztam a világra. Ő lesz egykor Ausztria császárnéja, tisztelettel viselkedjete vele szemben, ezt jól jegyezzéte meg!

– Kedves ez a Zsófia néni? – tudakolta Sissi.

– Nagyon kedves, végtére is a nővérem.

– Aha – bólintott Sissi.

Nővére neki is van. Szóval akkor Zsófia nénit úgy kell elképzelni, mint Nenét felnőtt kiadásban. Olyasvalakiként, aki folyton azt hajtogatja, hogy mit kell tenni, és aki állandóan akadékoskodik. Tehát jobb lesz elkerülni ezt a Zsófia nénit!

Az első hódoló

– **N**A, HOGY TETSZIK?
Nené oldalba bökte hűgát, és alig észrevehető fejmozdulattal a fényben úszó fogadószalón szemközti sarkába mutatott. Két fiatalember állt ott, és kétség nem férhetett hozzá, hogy Néné az idősebbikre gondolt. Ferenc József volt az, unokabátyjuk, Zsófia néni legidősebb fia, jóvágású, tizennyolc éves, egyenruhás ifjú, aki első pillantásra megigézta Sissit. Ferenc József már igazi férfi volt.

– Nem is tudom – suttofta Sissi szégyenlősen, és mereven bámulta a parkettát. Nagyon feszélyezte ez a sok idegen ember. Ráadásul ott volt az a nyurga tiszt is. Kackiásan hegyesre nyírt bajuszával vakmerő férfi benyomását keltette. Haja vörössesszőkén fénylett, és a kék szempár kissé unottan tekintett a bajor vendégseregre. Ferenc József itt van, mert így illik, de nem azért, mert a kedve így tartja, mérte fel Sissi azonnal a helyzetet.

Egyébként a szeme valóban szép. Sissinek úgy tetszett, mintha az ifjú nem is látná, mi történik körülötte. Mintha tekintete valami távoli világba meredne, amelynek semmi köze ehhez a családi összejövételhez, ahol úgylis mindenki csak összevissza beszél, és ahol a gyerekek szava úgylis számít semmit.

Az ideút nagyon tetszett Sissinek, de ezt a „séjour”-t, ahogy az itt-tartózkodást a mama előkelő franciasággal emlegetni szokta, már két nap elteltével unni kezdte. Még egy kirándulásra sem kapott engedélyt, pedig a hegyek szinte ott emelkednek a kapu előtt!

– Azt beszélük, hogy Ferenc József rendkívül kedves – suttogta tovább Nené izgatottan. – Mindenben engedelmeskedik a mamájának. Apja után ő lesz a császár! Ausztria császára!

– Olyan beképzeltnek látszik, mintha már az is lenne – mormogta Sissi minden tiszteletről megfélekedve. – Miért vagy olyan izgatott miatta? Szerintem az öccse szimpatikusabb.

Károly Lajos, aki Ferenc József mellett állt, ebben a pillanatban tekintett át unokahúgaira. Három évvel volt fiatalabb bátyjánál, és a bajor rokonság megjelenéséig gyakran unatkozott Innsbruckban. Most alig tudta levenni a szemét a karcsú tündérkislányról, aki légi-esen könnyű batisztruhában állt nővére mellett, és éppen őrá, Károly Lajosra mosolygott.

A válaszmóly félíg zavart, félíg hódolatteljes volt. Nené észre sem vette. Minden figyelmét Ferenc József kötötte le. Tetszett neki az elegáns, jó megjelenésű fiatalember, aki ráadásul jóképű is. Éppen az a fiatal tiszt, akiről minden lány álmodik. A nővéreknek sejtelmük sem volt róla, hogy a két fivér éppen róluk beszél.

– Sissi jobban tetszik nekem – jegyezte meg Károly Lajos. – Még akkor is, ha Nené úgy fest, mint egy igazi hercegnő! Nekem ő túl komoly, túl büszke, és meglehetősen beképzelt!

A karcsú, magas Helén klasszikus vonású, szép arcával mindkét férfira hatással volt. Károly Lajost azonban nem tévesztette meg a tökéletes megjelenés. Sissiben felfedezett valami melegséget és nyitottságot, ami csinosabb nővéreből hiányzott. Ferenc Józsefet szórakoztatta ez a hasonlítgatás.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azt hihetné az ember, hogy már feleséget keresel magadnak bajor unokahúgaid soraiból – ugratta öccsét. – Nem gondolod, hogy egy kicsit elsieted a dolgot?

– Tehetek én róla, hogy már most tetszik nekem? – válaszolta Károly Lajos vidáman. – Azt hiszem, a különbség a szemükben rejlik. Láttad? Helén szeme szürke és hűvös, túlságosan komoly. Ő bizonyára ájtatos és kényeskedő!

Ferenc József megpödörte szőke bajszát, és gunyorosan felvonta a szemöldökét.

– Ahhoz képest, hogy még csak tizenöt éves vagy, egész tapasztaltnak látszol. De talán mégiscsak Helén lenne a megfelelő feleség számodra – ugratta öccsét. – A húga csupa kar és nagy szem, nincs benne semmi különös! Az első szellőkés feldönti.

– Ah! – legyintett Károly Lajos határozottan. – Gondolj, amit akarsz. Én kitartok amellett, hogy Sissi sokkal vonzóbb. Elég, ha ránéz valakire, s máris olyan érzés fogja el az embert, mintha megtelne a szíve napfénnel. Még soha nem találkoztam ilyen lánnyal!

A következő napokban a felnőttek előtt sem maradt titok, hogy Károly Lajos halálosan szerelmes lett. Ahová csak lehetett, követte Sissit. A kislány virágcsokrokat, gyümölcsös teli kosarakat vagy édességet talált ajtaja előtt, és életében először ízelítőt kapott abból, milyen lehet a körülrajongott szépségek élete.

Félig értetlenül, félig örömmel fogadta az ifjú udvarlását. Szórakoztatta, hogy úgy kényeztetik, mint egy mesebeli hercegkisasszonyt. Az pedig külön öröme szolgált, hogy látta, mennyire érzékenyen érinti Nené a dolog. Ő volt az idősebb, és tulajdonképpen neki járt volna az első hódoló.

– Ettől azért még nem kell túl sokat képzelned magadról – sisseregte Néné rosszindulatúan, és intett, hogy nem kér az eperből,